

---หน้าตาสวย นุ่นก็ดี

มาซาโนริมองตาค้าง หล่อนยิ้มให้แล้วจากไป ไม่ได้ชักสีหน้าใส่ที่
โดนจ้องอย่างไม่เกรงใจ

หันไปมองข้างๆ เพื่อนสาวขมวดคิ้วไม่พอใจ มาซาโนริอยู่เป็นเพื่อน
จนหล่อนขอคำปรึกษาเรื่องแมนชั่นเสร็จ พลังคิดว่าหล่อนคงจะอธิบาย

น้ำชาอร่อยสมกับที่สาวสวยซงให้

“ที่นี่เป็นยังไงครับ” ชายวัยกลางคนถามพลังซึ่งรูปห้องเช่า

หล่อนถอนใจอย่างไม่พอใจ สายหน้าเบาๆ

“ยังอีกนิดนึงค่ะ...”

“ไม่ถูกใจหรือครับ”

“...ขอเวลาคิดหน่อยนะคะ”

หลังจากออกจากบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์เพื่อนสาวอารมณ์เสีย
ตลอดเลย ถ้าเผื่อไปขัดใจคนเจ้าอารมณ์อย่างเธอ จะโดนบ่นจนหูชา
มาซาโนริเลยไม่กล้าแหยม

มาซาโนริแยกจากหล่อน กลับอะพาร์ตเมนต์ตัวเอง บนตู้หนังสือ
ห้าชั้นในห้องมีหนังสือการ์ตูนอัดแน่น บางส่วนที่ใส่ไม่หมดวางกองอยู่เป็น
หย่อมๆ บนผนังมีพรมผนังแขวนอยู่หลายผืน เป็นรูปสาวน้อยยิ้มแป้นให้
นอนนั้น---มีคอมพิวเตอร์กับเครื่องเล่นเกม

เหนื่อยจังเลย---

มาซาโนริถอนหายใจพร้อมกับเปิดโทรทัศน์ เจอรายการข่าว

“---ตำรวจให้ข้อมูลว่ามีมากกว่าสี่ร้อยคดี แต่จับกุมคนร้ายไม่ได้
เช่นเคย ชาวบ้านแถวนี้ต่างตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัวและวิตกกังวล”

พิธีกรเรียกนักข่าวในที่เกิดเหตุ ถามว่ามีข้อมูลใหม่ๆ หรือไม่

บนหน้าจอปรากฏภาพสวนสาธารณะที่ไม่มีใครมาวิ่งเล่น นักข่าว
ยืนอยู่ด้านหน้า เริ่มรายงานข่าวด้วยท่าทางสงบเสถียร

“ตอนนี้ที่เกิดเหตุเงียบเหงา ไม่มีเด็กๆ เลยค่ะเด็กๆ แถวนี้ออก

มาเดินเล่นพร้อมกับผู้ใหญ่” นักข่าวเดินไปพลางพูดต่อ “เมื่อก่อนเมืองนี้ไม่เคยเกิดคดีร้ายแรง แต่พอเกิดคดีฆาตกรรมวิปริตแบบนี้ ชาวบ้านพากันช็อกตกใจ และภาวนาให้ตำรวจจับกุมคนร้ายได้เร็วๆ ค่ะ”

มาซาโนริจ้องหน้าจอเหม็ง

ภาพข่าวตัดกลับไปห้องส่ง เหล่านักวิจารณ์เริ่มแสดงความคิดเห็น นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนยืนกรานด้วยสีหน้าโกรธจัด

“ที่คนร้ายเล็งเหยื่อเด็กหญิงไม่มีทางสู้ เพราะตัวเองบงการได้ ไม่เหมือนสตรีที่อยู่ในสถานะเท่าเทียมกัน คนร้ายมองว่าผู้หญิงเป็น ‘วัตถุ’ สมองตื้นหา ไม่ได้ยกย่องในฐานะมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ”

“ทำไมคนร้ายแทงไม่ยังครับ”

“น่าจะเป็น ‘พฤติกรรมทดแทน’ เนื่องจากข่มขืนไม่สำเร็จค่ะ”

นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนยกมือทำท่าจ้วงแทงสองสามที

“การใช้มีดแทงเท่ากับเป็นการร่วมเพศสำหรับคนร้าย”

“ถ้าเช่นนั้น คนร้ายอาจจะก่อเหตุซ้ำอีกสินะครับ”

“ค่ะ แน่แน่นอนอยู่แล้ว ถ้าคนร้ายอดกลั้นอารมณ์ทางเพศไม่ได้ คงจะเริ่มหา ‘เหยื่อ’ อีก แม้จะอยู่ห่างที่เกิดเหตุก็นั่งนอนใจไม่ได้ พ่อแม่ควรดูแลลูกไม่ให้คลาดสายตาจนกว่าตำรวจจะจับคนร้ายได้ ขอให้ปกป้องลูกให้ดี ถ้าเจอคนทำทางไม่น่าไว้วางใจ ต้องคอยระแวดระวังนะค่ะ”

“คนร้ายเป็นคนยังไงครับ”

“ระยะหลังมานี้มีคนทีสื่อสารกับตัวละครในอนิเมะหรือเกมเพิ่มขึ้น พวกเขามีปฏิสัมพันธ์กับ ‘ข้อมูล’ ที่ตัวเองบงการได้ การเห็นอกเห็นใจคนจริงๆ จึงเลือนลางและเอาใจเขามาใส่ใจเราไม่ได้”

พิธีกรพยักหน้าเห็นด้วยแล้วพูดว่า

“เมื่อวันก่อนชายตกงานวัยห้าสิบโดนจับกุม เนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยโทร.ไปข่มขู่ร้านหนังสือรายใหญ่ว่า “อย่าขายการ์ตูนลามก ถ้าไม่เอาออกจากชั้น ลูกของพนักงานอาจจะเป็นมานามิจังคนที่สองนะ” ชายคนนั้น

ให้การว่า “ไม่ได้ข่มขู่ ตั้งใจจะเตือนว่า การไถ่ถอนพรรคนั้นจะส่งผลเสียให้มีคนก่อคดีแบบเดียวกันอีก” ดูเหมือนว่าเรื่องนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ครับ”

พิธีกรพักหายใจ แล้วพูดต่อด้วยสีหน้าอมทุกข์

“ที่โรงเรียนประถมของมานามิจัง มีเด็กหลายคนช็อกกับเหตุการณ์ ยังไม่กล้าไปโรงเรียน ต้องได้รับการดูแลจิตใจระยะยาว โดยเฉพาะเด็กที่สนิทกับมานามิจังเป็นพิเศษ หวาดกลัวมากถึงขั้นฉีดยาที่นอนครับ”

นักสังคมวิทยาหญิงวัยกลางคนชักสีหน้าทนต่อไปไม่ไหว ยกกำปั้นทุบโต๊ะยาว

“สังคมให้อภัยคนร้ายไม่ได้ค่ะ”

พิธีกรเบิกตาโพลงตกใจอาการเดือดดาลของหล่อน แต่กล่าวสรุปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสังคมญี่ปุ่น ทุกวันนี้ตำรวจก็ยังคงการพยานหลักฐานครับ”

มาซาโนริปิดโทรทัศน์ ปิดกั้นข้อมูลที่ไม่อยากเห็นได้ด้วยปุ่มเดียว

หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ล็อกอินเข้าเกมอย่างรวดเร็ว เป็นเกมออนไลน์ที่เล่นบนโซเชียลมีเดีย---สาวน้อยน่ารักที่ได้แรงบันดาลใจจากอาหารออกมาต่อสู้กัน ถ้าจ่ายเงินซื้อการ์ด จะได้ ‘ตัวละคร’ ใหม่ ยิ่งเป็น ‘ตัวละคร’ หายากมากเท่าไร ก็ยิ่งต้องจ่ายเงินซื้อการ์ดในราคาหลายหมื่นเยน

เงินค่าจ้างงานพิเศษโอนเข้าบัญชีแล้ว มาซาโนริเลยตั้งใจจะสุมเปิดการ์ดเพื่อให้ได้ ‘ตัวละคร’ ที่หมายตาไว้

ก่อนอื่นซื้อการ์ดห้าพันเยนในเกม แล้วกดปุ่ม ‘เริ่ม’ การ์ดสิบใบปรากฏบนหน้าจอ และหงายเปิดทีละใบ ภาพวาดสาวน้อยน่ารักค่อยๆ เผยให้เห็น เงินห้าพันเยนสุมเปิดการ์ดได้สิบใบ

สาวน้อยน่ารักผมสีชมพูประดับด้วยดอกซากุระเยย สาวน้อยน่ารัก

ผมสี่เหลืงมัดแกละสองข้างเอย สาวน้อยน่ารักผมสี่เงินสวมหมวกทหาร
เอย---

ไม่มี ‘ตัวละคร’ ที่หมายตาไว้

ดันทุรังสู้เปิดการ์ดต่อไป ผลาญเงินสามหมื่นเยนไปในเวลา
สามสิบนาที

มาซาโนริโยนสมาร์ทโฟนไปบนพื้นนอน

แม้จะเป็นตัวละครที่ตนไม่ยักได้ แต่ก็ใช้เสริมความแข็งแกร่งของ
ทีมได้ ไม่ได้เสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่ปวดใจที่ไม่ได้ ‘ตัวละคร’ ซึ่ง
หมายตาไว้เลย

มาซาโนริหลับตา ภูฝ่ามือสองข้าง อธิษฐานพิมพ์ต่อเทพเจ้า
แล้ว---หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา จ่ายเงินห้าพันเยนแล้วกดปุ่ม ‘เริ่ม’

ทุกครั้งที่การ์ดหงายเปิด เหล่า ‘ตัวละคร’ ที่เคยเห็นมานับไม่ถ้วน
ปรากฏขึ้นมา จังหวะที่จะถอดใจแล้ว แสงสีทองแผ่รัศมีบนหน้าจอ เป็น
สัญลักษณ์บ่งบอกว่าได้การ์ดหายากเป็นพิเศษ

มาซาโนริจ้องตาไม่กะพริบ กำลังการ์ดโฟนแน่นขึ้น

การ์ดหงายเปิด---เผยให้เห็น ‘ตัวละคร’ ที่หมายตา สาวน้อยผม
ยาวสีทองสยายผมพลิ้วไหวตามแรงลม สวมเสื้อชีวเอร์ได้แรงบันดาลใจมา
จากชุดแม่บ้าน หน้าอกเต่งตม ขาเรียวเล็กโผล่พ้นกระโปรงสั้นขลิบระบาย

สาวโลลิต้าถือจานสตรอว์เบอร์รี่ชอร์ตเค้ก

มาซาโนริเฮลัน

รีบเขียนบรรยายความรู้สึกลงทวีตเตอร์ดีกว่า

มาซาโนริเปิดแอ็กหลุมใช้ชื่อว่า ‘โทยะ’ ได้มาจากชื่อตัวการ์ตูนโปรด
ข้อมูลส่วนตัวระบุว่า---

‘อยากแต่งงานกับสาวน้อยของกิน/สาวโลลิต้าผมทอง/เป็นโอตากุ/
ขึ้นชอบอนิเมะ/เกม/คลังสาวโลลิต้าตอนร้องให้สุดๆ’

มีแอ็กหลุมเหมือนกันติดตามอยู่ 121 คน

มาซาโนริอัปโหลดคลิปจากเปิดตัว ‘ตัวละคร’ พร้อมความคิดเห็น
‘ได้แล้ว น่ารักจนหิวต๋อง #สาวน้อยของกิน’

มีคนกด ‘หัวใจ’ ให้ 12 คน

หลังจากนั้น มาซาโนรินึกถึงสาวน้อยที่ได้พูดคุยกันในส่วน
สาธารณะ---พลางต่อสู้กับความคิดชั่วแล่นอยากจะกดเด็กคนนั้น---
แล้วทวิตข้อความว่า ‘วันนี้เจอสาวโลลิต้าตัวจริงที่สวนสาธารณะ น่ารัก’

พวกคอเดียวกันมาพิมพ์ตอบว่า ‘อยากเห็นรูป’ ‘ภาพสองมิติย่อม
ดีกว่าอยู่แล้ว’

เนื่องจากเป็นโลกที่ปกปิดข้อจริง จึงแสดงความรู้สึกได้อย่างเต็มที่
แม้จะเป็นรสนิยมหรือนิสัยส่วนตัวที่ไม่อาจเปิดเผยกับเพื่อนหรือคนรู้จักใน
โลกความเป็นจริงก็ตาม

มาซาโนริขลุกอยู่ในโลกออนไลน์จนติดดิน

3

โอยามะ มาซาโนริเปลี่ยนเครื่องแบบร้านสะดวกซื้อ ไปยืนอยู่หน้า
เครื่องคิดเงินและทักทายเพื่อนสาวที่ทำงานพาร์ตไทม์ด้วยกัน

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“อรุณสวัสดิ์”

หล่อนยิ้มแป้นให้ อายุแก่กว่าเขาสองปี ผมหนาม้วนเป็นลอน ปาก
จิ้มลิ้มสีชมพูตึงใจ เห็นแวบแรกก็รู้สึกชอบเลย แต่พอได้พูดคุยกันจริงๆ
หล่อนเป็นคนใจเย็น ไม่ว่าชวนคุยเรื่องอะไรก็ยิ้มให้ตลอด จึงยิ่งน่าหลงใหล

เขาคุยเล่นกับหล่อนจนลูกค้ามา เป็นวิธีเฝ้าระวังเพียงหนึ่งเดียวของ
การทำงานพาร์ตไทม์น่าเบื่อเหมือนงานประจำวัน

เมื่อบทสนทนาขาดตอน มาซาโนริจะหาเรื่องคุย สายตาพลันสะดุด
กับกล่องจับรางวัลวางอยู่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน

“รู้จักไอดอลคนนี้ไหม”

“หือ” หล่อนหันไปมองกล่องจับรางวัลซึ่งพิมพ์ใบหน้าไอดอลชาย
อยู่บนนั้น

ไอดอลหนุ่มในท้องถื่นร่วมมือกับร้านสะดวกซื้อ หากซื้อสินค้าที่ร่วม
โครงการ จะได้จับรางวัลรูปถ่าย โครงการนี้เริ่มตั้งแต่เมื่อวาน

“หล่อมากเลยนะ เขาเป็นคนท้องถื่นนี้ เลย์รู้จักใกล้ชิดสนิทสนม”

“ผมอิจฉาจัง”

“มาซาโนริชอบดารารหือ”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น...” มาซาโนริแค้นยิ้ม “ผมไม่ได้เป็น ‘ใคร’ พอ
เห็นคนที่ได้เป็นอะไรแบบนั้น เลย์รู้ว่าตัวเองช่างต่ำต้อย...”

นึกว่าหล่อนจะทำหน้าอึดอัดใจ แต่กลับพยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจ

“เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นสินะ ฉันเองสมัยอยู่ม.ต้นและม.ปลาย
ก็เคยนึกสงสัยว่าตัวเองเป็นใคร”

“ผมอยากเป็นใครสักคน” มาซาโนริพูดพลางถอนหายใจ “ไม่จั้น
ชีวิตคงจบลงด้วยการรับบทตัวประกอบ”

“ชีวิตเรา เราต้องเป็นตัวเอกสิ”

“ผมไม่ได้มีความสามารถพอจะเป็นตัวเอกนี้ครับ”

มาซาโนริยิ้มแห้งๆ เสียใจที่ตัวเองต่ำต้อยเกินไป หล่อนคงชอบเขา
น้อยลง

“วันข้างหน้าต้องได้เป็นแน่นอน”

หล่อนยิ้มให้

“แล้วก็ อาย่ยอมแพ้ละ”

“ครับ”

มาซาโนริปล่อยให้เธอทำงานคิดเงิน แล้วไปตรวจดูการจัดเรียง

สินค้า ช่วงนี้ตะวันตกเร็ว หกโมงเย็นก็มืดแล้ว หน้าต่างและประตูกระจก กลายเป็นกระจกสะท้อนความมืดมน

เขาลอบมองหล่อนผ่านภาพสะท้อนบนกระจก หล่อนกำลังให้บริการลูกค้าอย่างสุภาพ

พอตรวจดูการจัดเรียงสินค้าเสร็จแล้ว มาซาโนริกลับมาที่เครื่องคิดเงิน
“ผมทำแทนเอง”

“ขอบใจ”

มาซาโนริมายืนที่เครื่องคิดเงิน ช่วงเวลานี้ลูกค้าจะค่อยๆ เพิ่มขึ้น ชายวัยกลางคนตัดผมสั้นเกรียน วางนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ เบียร์ กระป๋อง และหอยแครงกระป๋องหน้าเครื่องคิดเงิน

“รีบๆ น้อย”

“ลูกค้ามีบัตรสะสมแต้มไหมครับ”

ชายวัยกลางคนเดาะลิ้น

“ถ้ามีก็เอาออกมาแล้วสิ เร็วๆ เข้า”

มาซาโนริเก็บความไม่พอใจ พยายามขอโทษอย่างใจเย็น

“ขอโทษครับ”

เขาหยิบสินค้ามาคิดเงิน

บนหน้าปกนิตยสารข่าวรายสัปดาห์พาดหัวข่าวตัวโตว่า ‘ตำรวจ หมายหัวผู้ต้องสงสัยคดีฆาตกรรมมานานมีจิง’ ‘คงใกล้จะจับกุมได้แล้ว’

คนร้ายคดีฆาตกรรมวิปริตนั้นหรือ---

น่าสนใจ เดียวจะลองไปยืนอ่าน

มาซาโนริรับธนบัตรหนึ่งพันเยน แล้วยื่นเงินทอนให้ ชายวัยกลางคนเดาะลิ้นอีกครั้งก่อนจะออกไปจากร้านสะดวกซื้อ

“น่ารังเกียจเนอะ”

หล่อนชวนคุยพลางยิ้มเพื่อน

“เขาใจร้อนครับ”

“...คงจะไม่พอใจที่ฉันไม่ได้เป็นคนคิดเงิน”

“เอ๊ะ”

“เวลายื่นเงินทอนให้ เขาชอบจับมือฉันแน่นเลย”

“เลวที่สุด”

หล่อนยิ้มแหยๆ

ลูกค้าหญิงถือตะกร้าจ่ายตลาดเข้ามาในร้าน มาซาโนริต้อนรับ
อย่างเป็นมิตร

พอไม่มีลูกค้า มาซาโนริเดินไปที่มูนิตยสารอ้างว่าจะไปจัดเรียง
สินค้า

โทรทัศน์รายงานข่าวติดต่อกันหลายวัน คนทั่วไปเลยสนใจเรื่อง
คนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ สุดวิปริต นิตยสารข่าวรายสัปดาห์นำ
สนใจตรงที่เขียนเนื้อหาซึ่งไม่ได้นำเสนอในโทรทัศน์

อ่านผ่านๆ แล้วรู้ว่าชายตงกานวัยสี่สิบกำลังถูกหมายหัว เพราะว่า
สร้างความเดือดร้อนให้คนรอบข้างบ่อยๆ และตวาดเด็กประถมหญิงที่ร้อง
วิวร้าย จนเด็กๆ พากันกลัว

คนร้ายน่าจะโดนจับเร็วๆ---

“เฮ้ ช่างานหรือ”

ได้ยินเสียงหล่อนแว่วมาจากด้านหลัง มาซาโนริจึงเหลียวไปมอง

“ขอโทษครับ ผมสนใจเรื่องนี้ เลย---”

หล่อนเหลือบมองบทความในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ พาดหัวข่าว
ตัวใหญ่สะดุดตาอย่างแรง

“คดีนี้ฉันก็สนใจ โหดร้ายจริงๆ เลยเนอะ ดูพ่อแม่เด็กแกล้งข่าว
แล้ว ฉันถึงกับเสียน้ำตา”

“ผมก็ดูครับ โทรทัศน์ถ่ายทอดสดด้วย”

“ในนั้นมีข้อมูลคนร้ายไหม”

“เขียนว่าเป็นชายตงกานวัยสี่สิบครับ”

“โดนเลี้ยงดูมาแบบปล่อยปละละเลยหรือเปล่านะ”

“นั่นสิครับ”

คุยกันอยู่ดีๆ ประตูดัดโนมิติพลันเปิดออก แม่ลูกคู่หนึ่งเดินเข้ามา มาซาโนริกับหล่อนกลับไปเครื่องคิดเงินด้วยกัน

แม่ลูกถือตะกร้าจ่ายตลาดใส่ข้าวกล่อง บะหมี่ถ้วย และขนมปังหวานเรียงเป็นตั้ง เดินมาที่เครื่องคิดเงินฝั่งตรงข้าม พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนยืนทำหน้าหงิก

เวลาเข้ากะเดียวกัน มาซาโนริรู้สึกไม่สบอารมณ์ทุกครั้ง โดยเฉพาะตอนที่อยู่ด้วยกันสองต่อสองจะไม่คุยกันเลย

วันนี้มาซาโนริทำงานอยู่กับหล่อน พนักงานพาร์ตไทม์คนนั้นจึงเป็นเพียงฉากหลัง เหมือนเป็นคนอื่นที่นั่งห่างออกมาในร้านกินดื่ม

ไม่มีลูกค้าอีกแล้ว พอเหลือกันแค่พนักงาน มาซาโนริไปชวนหล่อนคุยเรื่องคลิปลูกแมวซึ่งเป็นที่พูดถึงในทวิตเตอร์ เขาคิดว่าหล่อนน่าจะสนใจ เพราะหล่อนเคยบอกเองว่าชอบแมว

เป็นไปตามคาด หล่อนติดกับบอกว่า “อยากดูจังเลย”

มาซาโนริหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดทวิตเตอร์ ชื่อแอ็กเคานต์ ‘ทัฟฟี’ ตั้งได้เข้าทำดี

จังหวะที่ค้นหาคลิปแมว สายตาพลันสะดุดกับเทรนด์ทวิตเตอร์ในประเทศ เป็นการจัดอันดับคำที่ชาวทวิตเตอร์นิยมในขณะนั้น

1. จั๊บกุม
2. 16 ปี
3. คดีฆาตกรรมมานานมีจัง

มาซาโนริเบิกตากว้าง

อันดับที่สี่ลงมาเป็นชื่อดารา ชื่อภาพยนตร์เข้าใหม่ และชื่อทีมฟุตบอล

การเรียงคำในอันดับที่หนึ่ง ถึงอันดับที่สาม บอกเล่าเรื่องราว
คนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ ถูกจับกุม และ---อายุของ
คนร้ายคือ 16 ปี

เป็นไปไม่ได้ที่การเรียงคำจะไม่เกี่ยวข้องกัน
“นี่...” หล่อนชะงักดูหน้าจอสมาร์ทโฟน ทำเสียงเข้มชี้เทรนต์วิทเตอร์
“คำพวกนี้หมายถึงคนร้ายใช่ไหม”
มาซาโนริตะคำในอันดับที่หนึ่ง ‘จับกุม’ พลันปรากฏทวิตที่มีคำ
นั้นรวมอยู่ด้วย ทวิตที่ถูกรีทวีตมากที่สุดแสดงอยู่ด้านบนสุด
เป็นทวิตของบริษัทหนังสือพิมพ์รายใหญ่

“วันที่ 28 ส.ค. จับกุมนักเรียนชั้นม.4 (16) ผู้ต้องสงสัยฆ่าสืดะ
มานามิจัง ที่ห้องน้ำสาธารณะในสวนสาธารณะของเมือง XX เยาวชนชาย
ยอมรับข้อกล่าวหาว่า ‘ใช้มีดแทงเหยื่อจนเสียชีวิต’”

ในทวิตมีลิงก์ไปที่เนื้อหาด้วย นอกจากข่าวด่วนเรื่องการจับกุม
คนร้ายแล้ว ไม่ได้มีข้อมูลใหม่ล่าสุด แค่สรุปคดีเฉยๆ

มาซาโนริพูดไม่ออก เยาวชนชายอายุน้อยกว่าตนกระหน้าแดงเด็ก
หญิงอายุหกขวบจนเสียชีวิต ไม่อยากจะเชื่อเลย

“อายุสิบหก คงไม่โดนประหารหรอก”

น้ำเสียงหล่อนแฝงความโกรธระคนเกลียดชัง

“คงจะอย่างนั้นครับ”

“กฎหมายเด็กและเยาวชนต้องคุ้มครองคนร้ายอยู่แล้ว ก่อคดีร้าย
แรงขนาดนี้ แต่ไม่โดนประหารได้ยังไง---มันไม่ถูกต้องเลย มาซาโนริคงก็
คิดแบบนั้นใช่ไหม”

เขาคิดว่าคดีนี้ช่างโหดเหี้ยม และให้ความสนใจเหมือนคนทั่วไป
เพราะสื่อรายงานข่าวทุกวัน แต่ในเมื่อไม่ใช่เรื่องของตัวเอง เลยไม่ได้โมโห

รุนแรงขนาดนั้น ทว่าควรแสดงตนเป็นผู้รักความชอบธรรมดีกว่า---บอกตามตรง เขาคิดว่าถ้าเห็นด้วยกับหล่อน จะได้ใจมากกว่า จึงตีหน้าขึงขังตอบแบบโกรธนิดๆ

“คนร้ายใจโหดแบบนี้ ไม่มีค่าพอให้มีชีวิตอยู่หรอกครับ”

“นั่นสิ เป็นเยาวชนแล้วโทษเบาละ มันประหลาดนะ ไม่เห็นแก่เด็กที่โดนฆ่าและพ่อแม่ที่เจ็บแค้นหรือไง”

“ให้อภัยไม่ได้ครับ อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมย่ำยีศักดิ์ศรีเด็กหญิง ผมเกลียดเข้าไส้”

“ฉันคิดว่าแม้เยาวชนจะก่ออาชญากรรมรุนแรง ก็ควรประหารดีกว่าไม่จั่นก็มีคนทำผิดอีก”

“เห็นด้วยครับ ต้องประหาร ประหารเลย”

“เพราะติดคุกไม่กี่ปี ก็ได้ออกมาแล้ว”

“แถมระหว่างติดคุก ก็ต้องเอาเงินภาษีไปเลี้ยงดูอีก กฎหมายชอบเข้าข้างผู้ร้ายครับ”

ทันใดนั้น---

“โทษประหารเป็นกฎหมายป่าเถื่อน”

จู่ๆ เสียงขัดจังหวะบทสนทนาแทรกเข้ามา

เจ้าของเสียงคือพนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์เงินฝั่งตรงข้าม ผมขำหน้าบาง ริมฝีปากหนา ดวงตาเรียวเล็กหลังแว่นดูมีอะไรในใจ

“เอ๊ะ...ว่าอะไรนะครับ”

มาซาโนริถามงๆ

“เรื่องโทษประหารไง พุดง่ายๆ ว่าเป็นประหาร มีสำนึกเรื่องสิทธิมนุษยชนบ้างหรือเปล่า”

“จู่ๆ ก็มาถามเรื่องสำนึกสิทธิมนุษยชน...เราไม่ได้คุยกันเรื่องนั้นครับ คุยเรื่องคนร้ายใจโหดสมควรโดนประหาร”

“ฉันรู้แล้ว ปัญหามันอยู่ที่สำนึกสิทธิมนุษยชนของคนที่พูดง่าย ๆ
ว่าให้ประหารต่างหาก”

---น่ารำคาญ

ชาวทวิตเตอร์บ่นประจำเรื่อง ‘มนุษย์ลุงชอบสอน’ เอ้ย ‘มนุษย์ป้า
ชอบสอน’ เอ้ย---น่าเบื่อ ในทวิตเตอร์มีคนที่ชอบจิกกัดการบ่นกับตัวเอง
หรือบ่นสนทนาส่วนตัวของคนอื่น ล้วงสอน อวดอ้างความยึดมั่นถือมั่น ดูถูก
หรือโจมตีผู้อื่น

มาซาโนริหันไปมองหน้าเพื่อนรุ่นพี่ หล่อนก็มองเขาอย่างงงๆ

“ประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่ยกเลิกโทษประหารไปแล้ว” พนักงาน
พาร์ตไทม์วัยกลางคนพูด “แล้วก็ประหารเยาวชนเป็นคำต้องห้าม”

ทั้งที่ไม่เคยคุยกัน แต่จู่ๆ มาพูดแทรก ไม่ดูตาม้าตาเรือ พวกที่ไม่รู้จัก
รักษาระยะห่างทางความสัมพันธ์ ส่วนใหญ่แล้วเป็นมนุษย์ลุงมนุษย์ป้า
อายุที่สืบขึ้นไปมากกว่า ‘ชาวดิจิทัล’ ซึ่งเกิดมาในยุคที่มีอินเทอร์เน็ตแล้ว

“แต่ว่า---” หล่อนเถียงกลับอย่างไม่สบอารมณ์ “คนที่กระหน่ำ
แทงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ จนตายเป็นคนวิปริต คุณจะปกป้องคนร้ายหรือคะ”

“ไม่ได้ปกป้องอะไรทั้งนั้น เธอเนียไม่เข้าใจอะไรเลยนะ เมื่อเยาวชน
ทำผิด เราต้องกระตุ้นให้เขาสำนึกผิดและกลับตัว จากนั้นมอบโอกาสกลับ
คืนสู่สังคม การทำกับเขาเหมือนเป็นผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ผิด”

“คนร้ายในคดีโหดเหี้ยมแบบนี้ โดนประหารยังน้อยไปด้วยซ้ำ คุณ
ไม่เห็นแก่ผู้เคราะห์ร้ายและญาติที่เจ็บแค้นหรือคะ”

“คนที่บอกให้ประหารโดยใช้อารมณ์เป็นพวกยุคกลาง โทษประหาร
เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นรุนแรงโดยรัฐ พรากโอกาสกลับตัวไปจาก
ผู้ต้องหา ญี่ปุ่นเป็นประเทศป่าเถื่อน ยอมรับระบบประหารชีวิต”

“ถ้าคุณคำนึงถึงความรุนแรงของคดี จะไม่พูดแบบนั้นคะ ในเมื่อ
พรากชีวิตผู้อื่นไปอย่างป่าเถื่อน ก็สมควรชดใช้ด้วยชีวิต”

“เอ้ ถ้ามีเหตุผลก็ยอมให้ฆ่าคนได้งั้นรี๊ แบบนั้นก็เท่ากับยอมรับการ

ฆ่าคนนั้นแหละ”

“โทษประหารไม่ใช่การฆ่าคน คุณพูดอะไรออกมาคะ”

“มันก็ไม่ต่างอะไรกับการฆ่าคนโดยรัฐ ถ้าฉันญาติก็ฆ่าคนร้ายเพื่อ
แก้แค้นได้ใช่ไหม”

หล่อนขมวดคิ้ว

พนักงานพาร์ตไทม์วัยกลางคนงใจถอนใจเฮือกใหญ่

“อย่ามาได้เถียงใช้อารมณ์ดีกว่า เธอไม่รู้เรื่องกฎหมายเลยใช่ไหมล่ะ”

“แล้วคุณรู้กฎหมายหรือครับ” มาซาโนริเข้ามาปกป้องหล่อน อีก
ฝ่ายยื้มบางๆ อย่างภาคภูมิใจ รวากับรอนคำนี้อยู่

“ฉันเคยสอบตุลาการ หมายถึงมันจะเป็นทนาย ไม่ใช่มือสมัครเล่น”

---โอ้เอ๊ย ก็มือสมัครเล่นนั่นแหละ

มาซาโนริเกือบจะพูดตอกหน้าไป แต่ยังปากไว้ทัน ภาพลักษณ์
ศักดิ์ศรี และปมด้อยของคนที่รู้อะไรแฉ่งๆ ปลายๆ เป็นปัญหา

มาซาโนริขมใจไม่เดาะลิ้น

คิดเล่นๆ ว่า ถ้าตาลุงนี้เล่นทวิตเตอร์ คงจะชอบแซะคนอื่นเหมือนกัน

เพื่อนๆ ที่เคยเจอคนอื่นเข้ามาแซะในทวิตเตอร์กล่าวว่า “คนที่
พูดจาไม่ไว้หน้าใคร พอได้ของเล่นที่เผยแพร่ความยึดมั่นถือมั่นได้อย่าง
ง่ายดาย จะกลายร่างเป็นปีศาจกระหายการยอมรับ” คงจะจริงอย่างที่
พวกเขาว่า ตาลุงนี้โชคดีที่เคยสอบตุลาการ ‘ชม’ คนอื่นเพื่อขบไล่ความ
เศร้าหมองในชีวิต

“พอได้แล้ว” หล่อนตวาดกร้าว “ฉันไม่อยากทะเลาะเรื่องแบบนี้”

“...จ้ะนรี ก็แล้วไป”

พนักงานพาร์ตไทม์แค่นเสียง เบือนหน้าหนี ยืนอยู่หน้าเครื่องคิด
เงินเงียบๆ

เขาสนใจอยู่คนเดียวที่ได้พูดตามใจชอบ ส่วนฝ่ายที่โดนแทรกแซง
ได้แต่หงุดหงิดและอึดอัดใจ

มาซาโนริไม่กล้าถามหล่อนแล้วว่า “จะดูคิลิปแมวใหม่” ทำงานต่อไปอย่างอารมณ์ขุ่นมัวจนหมดเวลา

4

หน้าจอโทรทัศน์ฉายภาพการแข่งขันลีกสเปน ‘ลาลิกา’

“เฮ้า บุกเลย”

โอยามะ มาซาโนริเชียร์ทีมโปรดบาร์เซโลนาอยู่ที่ห้องพักกลางดึก การถ่ายทอดสดฟุตบอลเปลี่ยนจากการออกอากาศโทรทัศน์ภาคพื้นดินเป็นการออกอากาศผ่านดาวเทียมตามยุคสมัย ในอนาคตอันใกล้จะเปลี่ยนเป็นการส่งสัญญาณผ่านอินเทอร์เน็ต แต่ถ้าดูการแข่งขันบนจอคอมพิวเตอร์มันไม่สะใจ เลยอยากดูบนจอโทรทัศน์มากกว่า

มาซาโนริเฮลั่นทุกครั้งทีนักเตะโชว์ฟอร์มสวย

สมัยเรียนมัธยมต้น เขาฝึกฝนแต่เทคนิคทำไม้ตายของนักเตะซูเปอร์สตาร์ เช่น ครัฟฟ์เทิร์น⁷ อีลาสติโก⁸ มาร์กเซย์ ฐูเล็ตตี⁹ ฯลฯ พอนำไปใช้ในการแข่งขัน ก็โดนผู้จัดการทีมดู

หากนักเตะแสดงความสามารถและรักษาตำแหน่งของตนได้อย่างมั่นคงแล้ว การเล่นแบบนี้สนุกก็จะกลายเป็นอาวุธที่สะกดคนดูได้

สักวันหนึ่งเขาอยากจะทำให้ความประหลาดใจให้คนจำนวนมาก

⁷ Cruft Turn เป็นท่าไม้ตายที่ตั้งตามชื่อของโยฮัน ครัฟฟ์ (Johan Cruft) อดีตนักเตะในตำนานของฮอลแลนด์ โยฮัน ครัฟฟ์จะแสร้งจ่ายบอลให้เพื่อนร่วมทีม แต่ทันใดนั้นเขาจะดึงบอลอ้อมหลังพร้อมกลับตัวโดยที่ผู้เฝ้าโดยตรงข้ามไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะพาบอลหนีไปอย่างรวดเร็ว

⁸ Elastico เป็นท่าไม้ตายของรอนัลดีนิโย (Ronaldinho) อดีตนักฟุตบอลทีมชาติบราซิล รอนัลดีนิโยจะใช้เท้าลากบอลได้ฉับวาว แล้วดribบอลกลับมาด้านซ้ายอย่างรวดเร็ว

⁹ Marseille Roulette เป็นท่าไม้ตายของซีเนดีน ซีดาน (Zinedine Zidane) อดีตนักฟุตบอลอาชีพและผู้จัดการทีมชาวฝรั่งเศส ซีดานจะหมุนตัว 360 องศาเหมือนกับโต๊ะพนันรูเล็ตต์

ในการแข่งขันนัดใหญ่

มาซาโนริหลับตาจินตนาการแบบที่เรียกว่า อิมเมจ เทรนนิ่ง¹⁰ เขาสวมยูนิฟอร์มทีมชาติญี่ปุ่นลงแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งแรก คู่แข่งคือทีมบราซิลอันแข็งแกร่ง การเล่นของรอนัลดีเนียและเนย์มาร์ทำให้กองเชียร์ทีมบราซิลถึงกับชมเปาะ และแล้ว---บอลเข้าประตู

เขาได้ยินเสียงเฮลั่นเสมอแม้อยู่ในจินตนาการ

“โอยามะ โอยามะ”

“มาซาโนริ มาซาโนริ”

ชื่อ ‘Masanori Oyama’ เลื่องลือไปทั่วโลกเพราะทำผลงานได้ในการแข่งขันนัดใหญ่ ทีมสโมสรชื่อดังในลีกใหญ่ของยุโรปถูกกันย่นข้อเสนอชีวิตดั่งชินเดอเรลลา

พอกลับมาจากโลกจินตนาการ เขาเปิดเว็บไซต์ข่าวในสมาร์ทโฟน ดูหัวข้อกีฬาซึ่งลงข่าวด่วนของฟุตบอลยุโรปและข่าวการแข่งขัน

อ่านจนรู้ทิศทางการแข่งขันอื่นๆ แล้วย้อนกลับไปดูหัวข้อข่าวภายในประเทศ

“ชีวิตจำกัดของกฎหมายเด็กและเยาวชนเริ่มปรากฏเด่นชัดเนื่องจาก ‘คดีฆาตกรรมมานามิจิ’”

ข่าวนี้ดับความเฝ้าร้อนของกีฬาฟุตบอล แม่ชอบดูรายการทอล์กโชว์ เขาเลยได้เห็นข่าวนี้นี้ไปด้วย พอคุยเรื่องนี้กับเพื่อนร่วมชั้นไปเรื่อยๆ ก็เริ่มสนใจไปโดยปริยาย

ใจหนึ่งไม่อยากจะอ่านเพราะกลัวไม่สบายใจ แต่ก็พ่ายแพ้ต่อความอยากรู้อยากเห็นเปิดข่าวอ่านจนได้

¹⁰ Image Training การฝึกซ้อมโดยจินตนาการถึงความกดดัน ความตื่นเต้นเวลาเล่นกีฬาหรือทำการแสดงบนเวที

ข่าวเล่าความเป็นมาของมานามิจังอายุหกขวบโดนแทงไม่ถึง แล้ว
พูดถึงประเด็นปัญหาเยาวชนก่อเหตุอาชญากรรม

เมื่อเยาวชนอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไปกระทำความผิดและเป็นคนที่กำหนด
บทลงโทษไว้ว่าต้องรับโทษประหาร จำคุกหรือกักกัน ศาลครอบครัวจะ
ส่งตัวผู้ต้องหาให้อยู่การ ซึ่งเรียกว่าส่งตัวกลับ

เยาวชนที่กระทำความผิดและถูกส่งตัวให้อยู่การ ถ้าถูกฟ้องร้อง จะต้อง
ขึ้นศาลอาญาเหมือนผู้ใหญ่ ไม่ใช่ศาลครอบครัว

เยาวชน A ซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัย ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ อายุ 16
ปี ตราบใดที่ไม่ได้เป็นผู้ช่วยจิตเวช คงจะถูกส่งตัวกลับและขึ้นศาลในฐานะ
ผู้ใหญ่ แต่จะไม่ได้รับการปฏิบัติแบบเดียวกับผู้ใหญ่ทุกอย่าง

กฎหมายเด็กและเยาวชน มาตรา 61 ที่ห้ามเผยแพร่ชื่อจริงของเด็ก
และเยาวชน เป็นอุปสรรคขัดขวาง เด็กและเยาวชนจึงได้รับความคุ้มครอง
ไม่ถูกเปิดเผยชื่อจริง กฎหมายเด็กและเยาวชนมีจุดมุ่งหมายเพื่อคุ้มครอง
โอกาสกลับตัวของเด็กและเยาวชน แต่มีกรณีที่เด็กและเยาวชนก่อคดี
ฆาตกรรมโหด เมื่อกลับสู่สังคม ไม่สำนึกผิดและไม่กลับตัว แล้วไปยุ่งเกี่ยว
กับเรื่องผิดกฎหมายอีก

เยาวชน A---

เยาวชน B---

เยาวชน C---

มันเป็นเพียงคำพูดเชิงสัญลักษณ์

เยาวชนลักขโมย เยาวชนกระทำอนาจาร เยาวชนก่อเหตุฆาตกรรม
เวลารายงานข่าว สื่อจะเรียกว่า เยาวชน A เหมือนกันหมด ถ้าเป็นการร่วมมือ
ก่อทำความผิด ตัวอักษรภาษาอังกฤษจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็น B C D---

วินาทีที่รู้ว่าคนร้ายที่ถูกจับกุมเป็นเยาวชน ‘ใบหน้า’ ของคนร้ายจะ
หายไปและถูกเปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์ สิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำของคน

ทั่วไปมีเพียงการกระทำผิดอันป่าเถื่อน และลึ้มเลือนคนร้ายไป---ไม่สิ ไม่ได้จำตั้งแต่แรกแล้ว เพราะไม่มีชื่อคนร้าย

กฎหมายที่ช่วยเหลือให้ความทรงจำเรื่องคดีเสื่อมไปตามกาลเวลา มีความหมายอะไร

ในขณะที่ญาติเหยื่อเข้าใจและอ่อนน้อมไม่ให้เปิดเผยชื่อจริงของผู้เคราะห์ร้ายและข้อมูลส่วนบุคคล แต่สื่อกลับเปิดเผยชื่อจริงโดยอ้างว่า ‘ถ้าไม่รายงานชื่อจริง จะไม่อาจรับรองได้ว่าคดีนั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่ (เกิดขึ้นจริงหรือไม่)’ และทำไปเพื่อ ‘สาธารณชนและประโยชน์ส่วนรวม’

ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ต้องเปิดเผยชื่อจริงของคนร้ายด้วยสิ

ชาวบ้านส่วนใหญ่เรียกร้องให้เปิดเผยชื่อจริง

อย่างเช่น เวล่านักเรียนมัธยมต้นหรือมัธยมปลายถ่ายคลิป ‘ล้อเลียน’ ผู้อื่นในร้านสะดวกซื้อหรือร้านกาแฟ หรือใช้คำพูดเหยียดผู้อื่นในโซเชียลมีเดีย เพราะหัวร้อน คำพูดในอดีตของแอ็กเคานต์ส่วนตัวจะถูกขุดคุ้ย กรณีแบบนี้มีมากมายจนสาธยายไม่หมด เด็กเหล่านั้นจะโดนขุดคุ้ยตั้งแต่ชื่อจริง ชื่อโรงเรียน สถานที่ทำงานพิเศษ บางครั้งลามไปถึงที่พักอาศัยด้วย

ข้อมูลส่วนบุคคลถูกเผยแพร่อย่างรวดเร็วจนน่ากลัว นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าใครๆ ก็คิดว่าควรเปิดเผยชื่อจริง

ทุกวันนี้เด็กและเยาวชนกระทำโหดเหี้ยมอย่างต่อเนื่องจนต้องเปลี่ยนหน้าหนี กฎหมายเด็กและเยาวชน มาตรา 61 ซึ่งคุ้มครองผู้กระทำความผิดจึงเรียกได้ว่าล้าสมัย จำเป็นต้องปรับปรุงกฎหมาย

กลุ่มชาวบ้านร่วมลงชื่อเรียกร้องให้เปิดเผยชื่อจริงของเยาวชนผู้กระทำความผิด ขณะนี้มีผู้ลงชื่อไปแล้ว 12,000 คน

กฎหมายเด็กและเยาวชนต้องปรับปรุง

ความโกรธแค้นมีอยู่ในเนื้อข่าว

ความตื่นเต้นเรื่องฟุตบอลมลายไปแล้ว แต่ก็ได้ประเด็นใหม่เกี่ยวกับคดีที่จะไปคุยกับเพื่อนร่วมชั้น เขาชอบรับบทเป็นตัวเอกเช่นเดียวกับเวลาแข่งขันฟุตบอล

มาซาโนริปิดไฟในห้องแล้วมุดเข้าที่นอน

ช่วงพักกลางวัน มาซาโนริคุยอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ หกคน นั่งบนโต๊ะต่างเก้าอี้ คุยเรื่องฟุตบอลอย่างออกรส เป็นความทรงจำตอนที่ทำแฮตทริกได้ในการแข่งขันรอบคัดเลือกตัวแทนกรุงโตเกียว

“โอยามะคุงที่สุดๆ ไปเลย” เพื่อนสาวแต่งตัวสไตล์สาวหวานที่มาเชียร์ในตอนนั้นพูดอย่างตื่นเต้น “ฉันถึงกับน้ำตาไหล มีนักข่าวมาสัมภาษณ์หลังแข่งด้วย ยอดเลย”

“ก็เจอคู่แข่งอ่อนกว่า เรื่องแค่นั้นไม่ยากหรอก เป้าหมายของฉันคือเอาชนะคู่แข่งเก่งกว่านั้น”

“แต่น่าประทับใจมากๆ คนรอบข้างทุกคนก็เรียกชื่อโอยามะคุงดังสนั่นเลย”

“ฉันประทับใจนัดที่สองซึ่งช่วยให้พลิกกลับมาชนะมากกว่า ได้กลับเร็วในช่วงทดเวลา”

“นั่นสิเนอะ ฉันก็ประทับใจ”

มาซาโนริไม่คิดว่าหล่อนจะเข้าใจความล้าเลิศของการช่วยทำประตู แต่ได้รับคำชมก็รู้สึกดีแล้ว

พวกเขาคุยเรื่องฟุตบอลไปสักพัก

และแล้วเพื่อนคนหนึ่งพูดถึง ‘คดีฆาตกรรมมานามิจัง’ จึงเปลี่ยนมาคุยเรื่องนี้โดยอัตโนมัติ “ต้องประหารคนร้ายเพื่อเห็นแก่มานามิจัง”

เพื่อนชมรมเบสบอลพูดด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง “แต่ว่า---” เพื่อนผมหักศกได้แย่ง “อายุสิบหกไม่โดนประหารหรอก ชำแแค่คนเดียวเอง”

“เพราะกฎหมายอ่อนเกินไป คนร้ายถึงได้ฆ่าโหดแบบนั้น ดิดัค

ไม่นานก็ได้ออกมาแล้ว ให้อภัยไม่ได้หรอก มาซาโนริก็คิดแบบนี้ใหม่”

แม้จะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่ก็เป็นคนดีที่ให้อภัยไม่ได้ คนร้ายใช้
มีดกระหน่ำแทงเด็กหญิงผู้บริสุทธิ์สี่สิบแปดแผล และทิ้งศพคอกเกือบขาด
ไว้ในห้องน้ำสาธารณะ ใครๆ ก็คงรู้สึกโกรธคนร้าย เหลือถูกพรากความ
ฉ้อ ความหวัง และความสุจริตใจในอนาคตไปอย่างไรเหตุผล

“คิดสิ”

มาซาโนริเห็นด้วยทันที สมาชิกคนเก่งของชมรมฟุตบอลสวมเสื้อ
หมายเลข 10 สร้างภาพลักษณ์เป็นคนรักความยุติธรรม

“แต่ว่าไม่ต้องพูดถึงเรื่องประหารหรือ ซื่อกับหน้ายังไม่เปิดเผย
เลย ข้าบอกว่า ‘เยาวชน A’ สังหารโหดเด็กหญิง ใช้สัญลักษณ์แบบนี้ มี
แต่จะช่วยให้คนลืมคดีเท่านั้นแหละ”

เขาพูดตามข่าวเมื่อวานขึ้น แต่เพื่อนร่วมชั้นพยักหน้าอย่างทิ้ง
เพื่อนชมรมเบสบอลตะเบ็งเสียง

“เอาจริงๆ เปิดเผยชื่อไปเลยเหอะ”

“นั่นสิ” มาซาโนริพยักหน้า “เอาแต่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเหยื่อ
อย่างเดียว ไม่ยุติธรรมเลย”

“พาสุนัขที่เลี้ยงไปเดินเล่นกับพี่สาวอย่างสนิทสนมเลย เป็นนาง
แบบสมัครเล่นในนิตยสารสำหรับเด็กๆ ความใฝ่ฝันอยากเปิดร้านดอกไม้
เลย แบบนี้มันดีแล้วรี”

ข้อมูลของเหยื่อถูกนำเสนอในข่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แม้ก็ดูโทรทัศน์ไป
พลางโกรธเคืองคนร้าย

เพื่อนร่วมชั้นถกเถียงกัน

“ทำแบบนี้แล้วเหยื่อจะได้รับความเห็นใจก็จริง แต่ไม่เปิดเผยชื่อ
และหน้าของผู้กระทำผิดแบบนี้ ความเหลื่อมล้ำก็ยิ่งเด่นชัด”

“คนร้ายมันกระฉอก ช่างคน แต่ก็เอาเรื่องอายุสิบหกมาเป็นเกราะ
กำบัง”

“---เขาว่าเจอการ์ตูนและสินค้ายานี่ในหิ้งคนร้ายละ”

“ฉันโดนแม่ถามหน้าเครียดเลยว่า “แกปกติดีรึเปล่า””

“สมัยนี้ใครๆ ก็อ่านการ์ตูน ดูอนิเมะทั้งนั้นแหละ”

“ฉันรู้ แต่คนรุ่นพ่อรุ่นแม่เมื่อคิตี ไม่รู้ว่าการ์ตูนและอนิเมะมีหลายแบบ พุดเหมารวมว่าเครื่องเล่นเกมเป็นแฟมคอม¹¹ ไปหมด”

คิตีสยดสยองเป็นประเด็นร้อนเสมอ

สุดท้ายแล้วเรื่องฟุตบอลถูกแทนที่ด้วยเรื่องคนร้าย ‘คดีฆาตกรรมมานานมีจัง’

5

โอยามะ มาซาโนรินั่งประจันหน้ากับเพื่อนสาวที่ร้านกาแฟ หล่อนบ่นไม่หยุดเรื่องไม่สมเหตุผลในสังคม

มาซาโนริรับบทผู้ฟังอย่างเดียว มีพุดรับเป็นช่วงๆ และกล่าวปลอบใจหรือแสดงความเห็นใจบ้าง เพื่อเอาอกเอาใจหล่อน

แม้จะรู้ว่าตัวเองเป็นที่ระบายนาม แต่ก็ไม่ห้ามบ่น

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เพื่อนสาวอารมณ์ดีขึ้นแล้ว “ไปกันเถอะ” หล่อนสะพายกระเป๋า

มาซาโนริดูบิลที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วเดินไปที่เครื่องคิดเงินพร้อมกับหล่อน หยิบเงินค่าเครื่องดื่มของตัวเอง---จำนวนห้าร้อยเยนจากกระเป๋าสตางค์

หล่อนปรายตามองบิล ขมวดคิวน้อยๆ

¹¹ Famicom เครื่องเล่นวิดีโอเกม 8 บิต ผลิตโดยบริษัทนินเทนโด แฟมคอมย่อมาจากคำว่า แฟมิลีคอมพิวเตอร์ (Family Computer) คนไทยมักเรียกเครื่องเล่นเกมชนิดนี้ว่า เครื่องแฟมิลี่

“แพง...”

หล่อนถอนใจอย่างแข็งๆ ต่อหน้าพนักงานแล้วจ่ายธนบัตรสองพันเยนกับเศษเหรียญ

ทั้งสองออกจากร้าน ระหว่างทางเดินมุ่งหน้าไปสถานีรถไฟ หล่อนเปรยเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“จะว่าไป ฉันก็รับไม่ได้เหมือนกันนะที่ต้องเป็นคนจ่ายทุกที...”

คำพูดหล่อนดูเหมือนไม่พอใจ มาซาโนริจึงระแวงระวัง

ควรจะหารเท่ากันนั่นหรือ แต่หล่อนสั่งแพนเค้ก พาร์เฟต์ชาเขียว และกาแฟ กินไปตั้งสองพันเยน ถ้าหารเท่ากัน มาซาโนริก็ไม่คุ้ม

ทว่า---เหตุการณ์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“เวลาไปกินข้าวกับผู้หญิง ผู้ชายควรจะเป็นคนเลี้ยงลิ คนที่เรื่องแค่นั้นก็ไม่รู้ก็ต้องชิงไปทั้งชาติ”

มาซาโนริได้ตอบคำพูดแสบสันของหล่อนทันที

“ไม่สิ มันต้องคนละครึ่ง”

“หา?” หล่อนนินวหน้า “ผู้หญิงต้องเสียเงินแต่งงานเออ แต่งตัวเออ ยอดเงินลงทุนมันต่างกันนะ ผู้ชายสมควรจะเลี้ยงลิ”

นางเอกในการ์ตูนและอนิเมะไม่มีทางพูดเรื่องพรรคนั้นหรอก--- มาซาโนริคิด อยากรีบกลับบ้านไปมีความสุขในโลกของ ‘สาวน้อยของกิน’ ชะมัด

“ถูกต้อง” มาซาโนริเห็นพ้อง เพราะไม่อยากเป็นที่ระบายอารมณ์ เฮอะ หล่อนแค่นเสียง ถ้าหล่อนอารมณ์เสียไปแล้ว ก็ต้องทนฟังเสียงดัดพ้อต่อว่าไปอีกหลายสัปดาห์

มาซาโนริหาทางเปลี่ยนเรื่องคุย แล้วก็ निकออก

“ว่าแต่ ได้ห้องแล้วหรือยัง”

หล่อนกำลังหาห้องเช่าอยู่คนเดียว ตอนที่ไปรษณายนหน้า อสังหาริมทรัพย์ด้วยกันยังไม่ได้ข้อสรุป หลังจากนั้นไม่รู้ว่ามีความคืบหน้า

อย่างไรบ้าง

หล่อนตอบพลางทอดถอนใจ

“ยังไม่ได้เลย...แย่ที่สุด”

“คราวก่อนเขาแนะนำห้องดีมากให้ไม่ใช่หรือ ที่นั่นเป็นยังไง”

“บริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์นั่นไม่ได้เรื่อง เกรตซี”

“จริงหรือ”

“...ก็เราดื่มชาที่ออฟฟิศไป จำได้ไหม”

สิ่งแรกที่มาซาโนรินึกถึงคือสาวสวยหุ่นดีนั่งสูทกระโปรง

“อ้อ ชาของคนสวยอร่อยมากเลย...”

พอมามาซาโนริพูดอย่างประทับใจ หล่อนทำหน้าบึ้ง เตะลิ้น มาซาโนริ
งกับท่าทีของหล่อน

“ฉันพูดอะไรผิดไปหรือ”

“...ผิดยุคสมัยไป เวลาขอน้ำชาแล้วผู้หญิงต้องลุกไปชงชา”

“ก็หล่อนเป็นพนักงานตำแหน่งต่ำสุด แถมยังอายุน้อยด้วย”

“พูดอะไรของเธอ ชายหนุ่มก็อยู่ด้วย ผู้ชายทุกคนนั่งกันหมด ไม่มี
ที่ท่าจะลุกขึ้น อยู่ในยุคโซะวะไรเงะ บริษัทพรรคนั้นไม่ได้เรื่อง รับไม่ได้”

“จริงหรือ...พนักงานคูต็อก”

“แต่ตอนที่ให้ผู้หญิงชงชาถือว่าสบटक”

มาซาโนริส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“อะไร”

เพื่อนสาวชักสีหน้าใส่

“...เปล่า ฉันหมายความว่าชาที่หญิงสาวน่ารักชง ย่อมดีกว่าชาที่
ตาแก่ชงด้วยมือมันเยิ้มอยู่แล้ว”

“หา? ไม่ได้หรอก นั่นเป็นการเหยียด ตอนนี้นั้นฉันขอพูดหน่อยเถอะ
เธอชอบพูดคำว่า “นางในฝัน---” ใช้คำล้าสมัยอย่าง ‘นางในฝัน’ แบบ
นี้ ฉันมองว่าสติปัญญาของเธอร่วงไปอยู่ระดับต่ำสุดเลย”

หล่อนกราดเกรี้ยวทำหน้าเหมือนสุนัขขูลด็อกหงุดหงิด

---คำนั้นใครๆ เขาก็พูดกัน

มาซาโนริเถียงในใจ

แค่ใช้คำที่โง่ตาๆ ใช้กันทั่วไป คนที่ดูถูกสติปัญญาของผู้อื่นเป็นเรื่องปกติต่างหากที่เหยียด มาซาโนริคิดแบบนั้น แต่ขมใจไม่ตอบโต้

“ฉันจะไม่เจอเธออีก”

หล่อนประกาศตัดสัมพันธ์แล้วเดินจากไป

มาซาโนริร้องกับการระเบิดอารมณ์แบบไม่ทันตั้งตัว

มาซาโนริกลับถึงบ้านแล้วยังคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับหล่อน
นั่งบนเตียงพลางเปิดทีวีเตอร์ ‘เรียอะกะ’---แอ็กเคานต์ติดต่อกับเพื่อนๆ
ในโลกความจริง---ยอดติดตามและยอดผู้ติดตามเป็นตัวหลักเดียว
มาซาโนริแค่ติดตามเพื่อนและดาราไม่กี่คน

เพื่อนสาวรีบทีวีด

‘ได้ยินคนพูดหมาๆ ว่า สาวสวยควรชงชามากกว่าผู้ชาย เลยคิด
จะเลิกคบจริงๆ เป็นอะไรของมันก็ไม่รู้’

มาซาโนริเริ่มหวนไหวและใจเต้นรัว

ทั้งสองติดตามกันและกัน และหล่อนรู้ว่าข้อความของตัวเองจะไป
แสดงบนไทม์ไลน์ของตนด้วย แต่ก็ยังพิมพ์ด่าลับหลังด้วยเจตนาร้าย

แม้จะโมโหสักแค่ไหน ก็ไม่ควรทำ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เป็นเพียง
คำพูดเหน็บแนมให้ตนเห็นแล้วเจ็บช้ำน้ำใจ

มาซาโนริถอนใจ รู้ดีว่าถ้าตอบโต้ไปตรงๆ จะมีปากเสียงกัน แต่ถ้า
เงียบอยู่ฝ่ายเดียวก็ยังเครียด

ถ้าเช่นนั้น---

มาซาโนริสลับไป ‘แอ็กหลุม’ ‘โทยะ’ ซึ่งตั้งชื่อตามตัวละครใน
การ์ตูนเรื่องโปรด เนื่องจากเป็นชื่อที่ใช้ในโลกออนไลน์ จึงทวิตได้ตามใจ
ชอบไม่ต้องเกรงใจใคร จะทวิตเผยแพร่ส่วยส่วนตัวอย่างไรก็ได้

‘ระหว่างชาติที่ตาแก่งกับชาติสาวสวยซง อย่างหลังย่อมน่ายินดี และอรรยกว่าอยู่แล้ว พอพูดแบบนั้นกับเพื่อนสาว กลับโดนตั้งแง่เรื่อง มนุษยธรรม กล่าวหาว่าเหยียดและพินิจด่าลับหลังในแอ็กเคานต์เรียอะกะ ซึ่งติดตามกันและกัน...ปากหวานกันเปรี้ยว ผู้หญิงน่ากลัว (เสียงลั่น)’

พอได้บันทึกรู้สึกโล่งไปนิดหนึ่ง มาซาโนริปรับอารมณ์ไปเล่นเกม สมาร์ทโฟน

เติมเงินในเกมแล้วสุมเปิดการ์ดตัวละคร ไม่ได้การ์ดที่หมายตาและ เริ่มหลุดหงิด จู่ๆ สมาร์ทโฟนร้องเตือนไม่ให้หยุดจนเล่นเกมไม่ได้

มาซาโนริตรวจดูพลางสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ปรากฏว่ามีสัญญาณ แจ้งเตือนกว่า 400 ครั้ง จึงรีบเปิดทวิตเตอร์

ทวิตบ่นเมื่อคืนนี้ถูกรีทวิตตั้ง 380 ครั้ง มีคนตอบตั้ง 25 คน

มาซาโนริกวาดตาอ่านข้อความตอบอย่างกล้าๆ กลัวๆ

‘หัวโบราณเกินไป สมองยุคโซวะ’

‘ดูถูกผู้หญิง ผู้ชายห่วยแตกสุดๆ’

‘ถ้าชอบอนิเมะ ก็ไม่ควรเสนอนะ’

‘คนอย่างคุณทำให้ผู้หญิงไม่มีความสุข ชาตินี้อย่าไปข้องเกี่ยวกับ ผู้หญิงในโลกความจริงเลย’

‘ตัวเองพูดจาถูกผู้หญิงอย่างไรสามัญสำนึก แต่พอโดนวิจารณ์ กลับบอกว่าปากหวานกันเปรี้ยว ผู้หญิงน่ากลัว บ้ารีเปล่า ไปตายซะ’

การนิพนธ์ว่าร้ายอย่างจุใจกลายเป็นมิดบ็อก ภาพตรงหน้าแคบ ลงเพราะความห้วนไหว ใจเต้นไม่เป็นล่ำ มือกำสมาร์ทโฟนแน่นลั่นระริก

ขณะไล่อ่านข้อความไปเรื่อยๆ รีทวิตและข้อความตอบกลับก็เพิ่มขึ้นไม่หยุด

ข้อความที่ตนทวิตไปเมื่อคืนนี้คงจะไปประจานใครบางคนทีเสียงดัง กว่า เลยเป็นที่สนอกสนใจ

แอ็กเคานต์ที่มีผู้ติดตามในโลกทวิตเตอร์สี่ห้าหลัก---หรือมากกว่า

นั่นจะเป็นที่จับตามอง หากโดนเขารีวิวพร้อมกับพิมพ์ข้อความตัดสินว่า
‘มีคนไร้สามัญสำนึกแบบนี้อยู่บนโลกด้วย’ ละก็ เหล่าผู้คนที่เห็นพ้องจะ
รีวิวต่อด้วยความโกรธ และเกิดเหตุการณ์ ‘ทัวร์ลง’

เหมือนเป็นการส่งสัญญาณให้นินทาว่าร้ายผู้อื่นจริงๆ---
และสิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้นกับตนอยู่ตอนนี้

มาซาโนริตื่นตระหนก ความคิดเริ่มยุ่งเหยิง ตนรู้ว่าถ้าตอบได้คน
ที่มาด่า ก็เหมือนราด ‘น้ำมัน’ ลงบนกองไฟ แม้จะพยายามบอกว่าเป็น
บทสนทนาในตอนนั้นหรือเจตนาที่แท้จริง พวกที่กำลังอารมณ์ร้อนคงมอง
ว่าเป็นเพียงข้ออ้างปกป้องตัวเอง

ควรจะขอโทษ หรือมองข้ามไปได้---

พวกที่ชอบพิมพ์กระหน่ำคำด่าทอเหมือนเป็นเรื่องบันเทิง พอมี
ประเด็นครามาใหม่ ก็จะไปไหนที่นั่น การอดทนนิ่งเฉยไว้คงจะเป็นวิธีที่ดี
ที่สุด

มาซาโนริดับหน้าจอสมาร์ทโฟน สูดหายใจลึกๆ แล้วมองไปรอบ
ห้องที่คุ้นเคย มีของสะสม อาทิ หนังสือการ์ตูน แผ่นดีวีดีอนิเมะ พรหมฉ้าง
รูปตัวละครสาวน้อยน่ารัก---อยู่เต็มไปหมด

นี่แหละโลกความจริง---

สถานที่ที่ไม่มีใครเข้ามาทำร้ายได้ ไม่ใช่พื้นที่ที่ถูกคนแปลกหน้า
จำนวนมากนินทาว่าร้าย

ทว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์กับใครเลย

แม้ว่าจะสงบใจได้บ้างแล้ว แต่สมาร์ทโฟนยังแจ้งเตือนไม่หยุด

มาซาโนริหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา อุดใจไม่คู่ไม่ได้ สูดหายใจพลา
ควบคุมสติ แล้วปลดล็อกหน้าจอ

ในแอ็กเคานต์เรียอะกะก็มีการแจ้งเตือนหลายครั้ง

ทำไม

เหงื่อกาฬผุดพรายบนหน้าผาก